

Sygn. akt VI K 253/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Radomsku, VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR S. S.

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Wajzner – Łączna

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku D. B., P. G., J. B., A. M., K. P., W. M. oraz Inspektora Kontroli Skarbowej Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. K. S.,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14.09.2015r., 04.11.2015r., 14.12.2015r., 18.01.2016r., 23.03.2016r., 15.05.2016r, 03.10.2016r

sprawy **G. W., syna W. i B. z domu G., urodzonego w dniu (...) w R.**

oskarżonego o to, że:

będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) w R. ul. (...), działając w krótkich odstępach czasem w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, podłą nieprawdę, w deklaracjach dla podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2009 r. w zakresie wysokości podatku naliczonego oraz w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu PIT-36L za 2009 r. złożonym do Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. w dniu 07.04.2010 r. w zakresie wysokości kosztów uzyskania przychodu, w wyniku nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunków, na skutek posługiwania się do rozliczeń podatkowych nierzetelnymi fakturami na zakup złomu, wystawionymi przez:

- (...) M. K. (1), (...)-(...) B., ul. (...), NIP (...) - 78 szt. faktur na kwotę łączną netto 338.307,20 zł oraz podatek VAT 74.427,58 zł

- (...) M. S., (...)-(...) I., ul. (...), NIP (...) - 21 szt. faktur na kwotę łączną netto 381.183,90 zł oraz podatek VAT 83.860,45 zł

- (...) M. L., (...)-(...) I., ul (...) I 4/22, NIP (...) - 75 szt. faktur na kwotę łączną netto 681.899 zł i podatek VAT 150.017,77 zł oraz bezzasadnym zaliczeniem do kosztów działalności podatku od nieruchomości w kwocie 21.018,98 zł, w wyniku naruszenia przepisu: art. 24 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości (DZ.U. z 2002 r. nr 76, poz. 694 ze zm.) oraz art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054 ze zm.), art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych oraz podatek od towarów i usług na łączną kwotę 634.241 zł stanowiącą dużą wartość.

tj. o przestępstwo z art. 56 § 1 kks w zw. art. 61 § 1 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks.

- orzeka -

1. oskarżonego G. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą w jego opisie, że eliminuje z niego zwrot: „stanowiącą dużą wartość” i przyjmuje, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w zw. art. 61 § 1 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art.

6 § 2 kks i za to na podstawie art. 2 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w brzmieniu z daty popełnienia przestępstwa wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych:

2. na podstawie art. 2 § 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu z daty popełnienia przestępstwa warunkowo zawiesza oskarżonemu G. W. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 2 § 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 72 § 2 kk w brzmieniu z daty popełnienia przestępstwa zobowiązuje oskarżonego do zapłaty w okresie próby uszczuplonego podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług na łączną kwotę 634.241,00 (sześćset trzydzieści cztery tysiące dwieście czterdzieści jeden) złotych;

4. wymierza oskarżonemu kwotę 500,00 (pięćset) złotych tytułem częściowej opłaty oraz zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50,00 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków a w pozostałej części zwalnia oskarżonego od opłaty i zwrotu wydatków i w tej części wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI K 253/15

UZASADNIENIE

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 10.11.1993 r. G. W. zamieszkały w R. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej posługując się firmą: Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) zajmującej się przede wszystkim sprzedażą hurtową złomu i odpadów, sprzedażą węży hydraulicznych, świadczeniem usług naprawy i serwisu hydrauliki siłowej. Siedziba firmy znajdowała się w R., na ul. (...). Działalność prowadzona była także w K., ul. (...), gdzie dokonywano sprzedaży węży hydraulicznych oraz w miejscowości W., ul. (...), gdzie znajdował się punkt skupu złomu.

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług (k. 5 – 13)

- zeznania T. P. (k. 251, k. 180-181 w zw. z k. 251v)

W 2009 r., punkt skupu złomu w W. był czynny w godzinach od 07.00 do 16.00. Kierownikiem punktu był T. P., którego zadaniem było między innymi pozyskiwanie kontrahentów i negocjacje cen złomu. G. W. codziennie, przez kilka godzin, zazwyczaj w godzinach od 09:00 do 12:00, przebywał w punkcie skupu. Dostarczał wtedy gotówkę przeznaczoną na zapłaty bieżącym dostawcom i według potrzeby zajmował się innymi sprawami przedsiębiorstwa. W punkcie skupu nie funkcjonowała ewidencja wagowa i magazynowa potwierdzające dostawy towarów. Nie dokonywano spisów inwentaryzacyjnych, nie prowadzono ewidencji obrotu gotówki. Ponadto ukształtowała się praktyka, iż kierowcy którzy dostarczali złom, przywozili ze sobą niewypełnione faktury, opatrzone jedynie pieczętkami i podpisami dostawców. Faktury były wypełniane na miejscu przez pracownice punktu skupu, tj. przez K. K. i W. C., po ustaleniu wagi, klasy złomu i ceny jego skupu. Transakcje przebiegały w sposób gotówkowy, kierowcy zazwyczaj nie kwitowali wypłaty gotówki. Zdarzało się także, że jeden kierowca który dostarczał złom przedstawiał faktury pochodzące od różnych podmiotów gospodarczych.

- zeznania K. K. (k. 232, k. 166 w zw. z k. 232)

- zeznania W. C. (k. 250v – 251, k. 171 w zw. z k. 250v)

- zeznania T. P. (k. 251, k. 180-181 w zw. z k. 251v)

- zeznania M. K. (2) (złożone na rozprawie, w dniu 18 stycznia 2016 r., z wyłączeniem jawności w zakresie jego przesłuchania, z którego sporządzono odrębny protokół przechowywany w kopercie - k. 274 akt sprawy)

Wśród firm dostarczających złom do punktu skupu w W., były jednostki „fikcyjne”, które wystawiały faktury nie odzwierciedlające prawdziwych zdarzeń gospodarczych. Wśród nich znajdowało się przedsiębiorstwo (...), założone i prowadzone przez M. K. (1), który został namówiony do założenia działalności przez zapoznanych na dyskotece w I. Ł. M. i W. D.. Firma (...) ograniczyła swoją działalność jedynie do wystawiania „pustych faktur”, czyli nie mających żadnego pokrycia w towarze i pozorujących zdarzenia gospodarcze, które nigdy nie zaistniały. M. K. (1) nigdy nie posiadał odpowiedniego zaplecza gospodarczego umożliwiającego handel złomem. Siedziba firmy (...) znajdowała się w B., oddalonej od punktu skupu złomu w W. o ponad 250 km. Wobec M. D. (1) Urzędu Kontroli Skarbowej w B. wydał dwie decyzje podatkowe określające wysokość zobowiązań podatkowych za 2009 r., stwierdzając przy tym fikcyjny obrót złomem. W/w decyzjom przysługuje atrybut decyzji ostatecznych w administracyjnym toku instancji. Przeciwno M. K. (1) Prokuratura Okręgowa w Bydgoszczy prowadzi postępowanie przygotowawcze o czyny popełnione w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej. W 2009 r. firma (...) wystawiła przedsiębiorstwu PHU (...) łącznie 78 faktur które pozorowały dostawy złomu.

- zeznania M. K. (1) (k. 260, k. 191, w zw. z k. 261)

- zeznania Ł. M. (k. 300 – 301)

- protokół wyjaśnień W. D. złożonych w Prokuraturze Okręgowej w Bydgoszczy w charakterze podejrzanego toku sprawy DS. 10/10, odczytany na rozprawie w dniu 16.05.2016 r. (k. 336 – 337 w zw. z k. 358)

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług (k. 5 – 13)

Także przedsiębiorstwo (...) w 2009 r. wystawiało faktury pozorujące prawdziwe zdarzenia gospodarcze i nie mające pokrycia w towarze. M. S., nie zatrudniał w swojej firmie żadnych pracowników (oprócz miesiąca luty 2009 r.), a sam nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami ciężarowymi. Od 2005 r. nie uiszczał zobowiązań podatkowych i miał problemy z płynnością finansową co uniemożliwiało mu bieżący i rzeczywisty handel złomem. Ponadto M. S. nie dysponował zapleczem technicznym umożliwiającym mu załadunek, rozładunek i sortowanie towaru. Siedziba przedsiębiorstwa (...) znajdowała się w I., oddalonym od punktu skupu złomu w W. o ponad 200 km. Kontrola skarbową przeprowadzoną przez D. Urzędu Kontroli Skarbowej w B. wobec przedsiębiorstwa (...) wykazała, że w wystawionych przez siebie fakturach jedynie przepisywał dane z faktur wystawionych przez jego rzekomych dostawców, zachowując przy tym zgodność asortymentu i ilości towaru. Podmioty gospodarcze mające rzekomo dostarczać złom M. S. albo w ogóle nie istniały, albo nie prowadziły faktycznej działalności w zakresie obrotu złomem. W rzeczywistości M. S. nie mógł więc od nich nabyć złomu, a później odsprzedać go G. W.. Wobec M. D. (2) Urzędu Kontroli Skarbowej w B. wydał decyzję nr (...) określającą wysokość zobowiązań podatkowych za 2009 r., stwierdzając przy tym fikcyjny obrót złomem. W/w decyzji przysługuje atrybut decyzji ostatecznej w administracyjnym toku instancji. W 2009 r. firma (...) wystawiła PHU (...) łącznie 21 faktur, które pozorowały dostawy złomu.

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług (k. 5 – 13)

- kserokopia decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 27.09.2012 r. nr (...) (k. 14 – 25)

- wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 20.03.2014 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 106/14 (k. 49 – 53)

Podobnie Przedsiębiorstwo Handlowe (...) w 2009 r. imitowało obrót złomem i wystawiało faktury nie mającego pokrycia w towarze. Kontrahenci M. L., od których rzekomo miał skupywać złom, nie prowadzili rzeczywistej działalności w zakresie obrotu tym towarem i w swojej działalności ograniczali się jedynie do wystawiania „pustych” faktur. Siedziba przedsiębiorstwa (...) znajdowała się w I., oddalonym od punktu skupu złomu w W. o ponad 200 km. M. L. nie zatrudniał żadnych pracowników. W 2009r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) wystawiła PHU (...) łącznie 75 faktur, które pozorowały dostawy złomu.

- zeznania M. L. (, k. 249v, k.193 – 195 w zw. z k. 249v)

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług (k. 5 – 13)
- kserokopia decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 27.09.2012 r. nr (...) (k. 14 – 25)
- wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 20.03.2014 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 106/14 (k. 49 – 53)

Dla potrzeb rozliczenia podatku od towaru i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych G. W. prowadził ewidencje wymagane przepisami ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towaru i usług (tekst jedn. Dz.U.2016.710 z późn. zm.) oraz księgi rachunkowe wymagane przepisami ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz.U.2012.361 z późn. zm.).

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług (k. 5 – 13)
- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych (k. 58 – 72)

Za rok podatkowy 2009 G. W. złożył do Urzędu Skarbowego w R. w sumie 12 deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług (VAT – 7) w których łącznie wykazał:

- kwotę 5.887.838,10 zł podatku należnego
- kwotę 4.061.356,98 zł podatku naliczanego

- kserokopia decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 27.09.2012r. nr (...) (k. 14 – 25)

W dniu 07.04.2010 r. G. W. złożył w Urzędzie Skarbowym w R. zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2009 (PIT 36L) w którym wykazał:

- kwotę 27.026.465,87 zł przychodu
- kwotę 26.517.695,60 zł kosztów uzyskania przychodu
- kwotę 508.770,27 zł dochodu

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od dochodowego od osób fizycznych (k. 58 – 82)

W okresie czasu od 01.10.2010 r. do 06.05.2012 r. inspektor kontroli skarbowej M. K. (2) przeprowadził kontrolę rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatku od towarów i usług za okres 2009 r. przez G. W.. W wyniku tej kontroli stwierdzono nieprawidłowości w zakresie transakcji dostaw złomu i ustalono, że faktury VAT wystawione przez przedsiębiorstwa:

- (...) opiewające na łączną kwotę netto 338.307,20 zł oraz podatek VAT w kwocie 74.427,58 zł (78 faktur);
- (...) opiewające na łączną kwotę netto 381.183,90 zł oraz podatek VAT w kwocie 83.860,45 zł (21 faktur);
- (...) opiewające na łączną kwotę netto 681.899,00 zł oraz podatek VAT w kwocie 150.017,77 zł (75 faktur)

nie dokumentują prawdziwych zdarzeń gospodarczych, lecz jedynie pozorują takie zdarzenia. W związku z powyższym, w/w faktury opiewające na łączną kwotę netto 1.401.390,10 zł oraz łączną kwotę podatku VAT 308.305,80 zł nie mogą stanowić podstawy do obliczenia kwoty podatku naliczonego.

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług (k. 5 – 13)

- zeznania M. K. (2) (złożone na rozprawie, w dniu 18 stycznia 2016 r., z wyłączeniem jawności w zakresie jego przesłuchania, z którego sporządzono odrębny protokół przechowywany w kopercie - k. 274 akt sprawy)

Decyzją z dnia 27.09.2012 r. o numerze (...) D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. określił PHU (...) nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny miesiąc za maj 2009 r. w kwocie 84.787 zł oraz wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za miesiące 2009 r. w kwotach: za styczeń – 109.715 zł; za luty – 364.528 zł; za marzec – 150.092 zł; za kwiecień - 194.957 zł; za czerwiec – 217.732 zł; za lipiec 110.973 zł; za sierpień - 93.921 zł; za wrzesień - 227.245 zł; za październik – 257.912 zł; za listopad – 321.784 zł; za grudzień – 69.248 zł.

- kserokopia decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 27.09.2012 r. nr (...) (k. 14 – 25)

Decyzją z dnia 02.12.2013 r. o numerze PT- (...) - (...) D. Izby Skarbowej w Ł., utrzymał w mocy decyzję D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. nr (...).

- kserokopia decyzji D. Izby Skarbowej w Ł. z dnia 02.12.2013r. nr PT- (...) - (...) (k. 26 – 45)

W okresie czasu od 12.09.2012 r. do 06.11.2012 r. inspektor kontroli skarbowej M. K. (2) przeprowadził kontrolę prawidłowości obliczania i wpłacania podatku dochodowego od osób fizycznych za okres 2009 r. przez G. W.. W wyniku tej kontroli ponownie stwierdzono nieprawidłowości w zakresie transakcji dostaw złomu i stwierdzono, że faktury wystawione przez: (...); (...); (...) nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń handlowych, a jedynie pozorują takie zdarzenia. W związku z powyższym faktury te, opiewające łącznie na kwotę netto 1.401.390,10 zł nie mogą stanowić dowodów poniesionych kosztów uzyskania przychodów. Ponadto ustalono, że G. W. nieprawidłowo zaliczył do kosztów uzyskania przychodu podatek od nieruchomości w kwocie 21.018,98 zł, wynikający z decyzji wydanej przez Prezydenta Miasta C. z dnia 02.02.2009 r. nr FK.I (...). Na położonej w C. nieruchomości nie prowadzona albowiem była żadna działalność gospodarcza, a G. W. nabył ją w celu osiągnięcia korzyści wynikających z przyrostu wartości w dłuższym terminie (inwestycja długoterminowa).

- protokół kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych (k. 58 – 72)

- kserokopia decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 20.12.2012r. nr (...) (k. 73 – 82)

Decyzją z dnia 20.12.2012 r. o numerze (...) D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. określił dla G. W. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2009 r. w kwocie 420.329,00 zł.

- kserokopia decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 20.12.2012r. nr (...) (k. 73 – 82)

Decyzją z dnia 19.09.2013 r. o numerze PD- (...) - (...) D. Izby Skarbowej w Ł., utrzymał w mocy decyzję D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. nr (...).

- kserokopia decyzji D. Izby Skarbowej w Ł. z dnia 19.09.2013 r. nr PD- (...) - (...) (k. 83 – 103)

Wyrokiem z dnia 05.03.2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 1387/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł., oddalił skargę G. W. na decyzję D. Izby Skarbowej w Ł. z dnia 19.09.2013 r. o numerze PD- (...) - (...) w przedmiocie określenia zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2009 r.

- kserokopia odpisu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 05.03.2014 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 1387/13 (k. 105 – 115)

Wyrokiem z dnia 20.03.2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 106/14 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł., oddalił skargę G. W. na decyzję D. Izby Skarbowej w Ł. z dnia 02.12.2013 r. o numerze PT- (...) - (...) w przedmiocie określenia podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny miesiąc za maj 2009 r. oraz zobowiązania w podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do kwietnia i od czerwca do grudnia 2009 r.

- wydruk wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 20.03.2014 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 106/14 (k. 49 – 53)

G. W. ma 55 lat, legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu jest kierowcą, prowadzi działalność gospodarczą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą w R., na rozprawie podał, że nie zarabia, tylko żebrze, jest żonaty, posiada na utrzymaniu dziecko w wieku 4 lat, nie posiada żadnego majątku, nie był dotychczas karany.

- oświadczenie G. W. (k. 231- 231v)

- informacja z K. (k. 177)

Oskarżony G. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nigdy nikogo nie oszukał i zawsze pracował uczciwie. U niego w firmie wszelka dokumentacja zawsze się zgadzała, a teraz musi zapłacić za tych co są winni. Stwierdził, że nie wiedział o tym, że jego pracownicy pomagały kierownikom wypełniać faktury.

- wyjaśnienia G. W. (k. 231 v)

SĄD DOKONAŁ NASTĘPUJĄCEJ OCENY DOWODÓW:

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd – ze względu na karnoskarbowy charakter sprawy - uznał za wiarygodne w całości i najbardziej obiektywne dowody nieosobowe w postaci następujących dokumentów: kserokopia protokołu kontroli z badania ksiąg za 2009 r. PHU (...) w zakresie podatku od towaru i usług, kserokopia decyzji dyrektora urzędu kontroli skarbowej w Ł. z dnia 27.09.2012 r. nr (...), kserokopia Decyzji D. Izby Skarbowej w Ł. z dnia 02.12.2013 nr PT- (...) - (...), kserokopia protokołu kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych, kserokopia Decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 20.12.2012 r. nr sprawy UKS1092/W2P4/42/75/12/24/028; kserokopia Decyzji D. Izby Skarbowej w Ł. z dnia 19.09.2013 nr sprawy PD- (...) - (...); kserokopia odpisu wyroku Wojewódzkiego Sądu A. w Ł. z dnia 05.03.2014 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 1387/13, wydruk wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 20.03.2014 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Łd 106/14, kserokopia zaświadczenia o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, kserokopia zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, kserokopia dowodu osobistego oraz dowodu wpłaty, kserokopia zgłoszenia rejestracyjnego w zakresie podatku od towarów i usług, kserokopia zaświadczenia o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, pismo z Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy z dnia 13.01.2016r, protokół wyjaśnień W. D. złożonych w Prokuraturze Okręgowej w Bydgoszczy w charakterze podejrzanego toku sprawy DS. 10/10,. Materiał ten nie był w toku postępowania kwestionowany przez strony, jak również Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by podważać jego wiarygodność.

Dokonując oceny osobowych źródeł dowodowych, Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania Inspektora Kontroli Skarbowej – M. K. (2), który przeprowadził postępowanie kontrolne w przedsiębiorstwie (...). Szczegółowo przedstawił on sposób organizacji pracy w punkcie skupu złomu w W., który sprzyjał funkcjonowaniu w nim mechanizmów służących do wyłudzenia podatku VAT. W przedsiębiorstwie oskarżonego w zasadzie nie funkcjonowała dokumentacja magazynowa, transakcje przeprowadzono w sposób gotówkowy, nie prowadzono ewidencji przepływu gotówki. Jego depozycje w tym zakresie są zbieżne z tymi pochodzącymi od pracowników punktu skupu złomu: T. P., K. K. oraz W. C.. Ponadto M. K. (2) w fachowy sposób przedstawił samą metodykę wyłudzenia podatku VAT w branży obrotu złomem oraz przekonywająco i logicznie wytłumaczył okoliczności na podstawie których organ podatkowy

dokonał swoich ustaleń i wydał decyzje określające zobowiązania podatkowe G. W.. Zeznania M. K. (2) tworzą także logiczną całość i zdaniem Sądu nie sposób odmówić im wiarygodności.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał także zeznania pracowników punktu skupu złomu – T. P., K. K. i W. C.. Depozycje w/w świadków wzajemnie się uzupełniają, są konsekwentne w toku całego postępowania, brak w nich wewnętrznych sprzeczności. Osoby te szczerze zrelacjonowały jak wyglądała organizacja pracy zakładu, przyznały, że kierowcy zwyczajowo przywozili faktury in blanco i nie potwierdzali odbioru gotówki za dostarczony towar. Kierownik punktu skupu złomu – T. P. zeznał ponadto, że pamięta takich dostawców złomu jak M. K. (1), M. L. i M. S.. Stwierdził, że w/w osoby nie dostarczały złomu osobiście, tylko przyjeżdżali od nich kierowcy z wystawionymi przez nich fakturami.

Podobnie za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania M. K. (1) oraz Ł. M.. M. K. (1) przyznał, że firmował swoim nazwiskiem fikcyjną działalność. Ze szczerością stwierdził, że jego firma „zajmowała się przekrętami”. Jego rola sprowadzała się do podpisywania faktur i innych dokumentów. Sam M. K. (1) nigdy nie był w R. ani w W. i nie zna oskarżonego. Świadek ten przyznał także, że Prokuratura Okręgowa w Bydgoszczy prowadzi przeciwko niemu postępowanie przygotowawcze. Ł. M. potwierdził natomiast fakt, że M. K. (1) założył działalność gospodarczą, która zajmowała się obrotem i skupem złomu. Powyższe okoliczności zostały także potwierdzone treścią wyjaśnień W. D., złożonymi przez niego w charakterze podejrzanego w toku sprawy Ds.10/10 Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy. W. D. wyjaśnił w/w postępowaniu przygotowawczym, że przedsiębiorstwo (...) pozorowało obrót złomem i wystawiało G. W. faktury nie odzwierciedlające prawdziwych zdarzeń gospodarczych.

Za wiarygodne w części Sąd uznał zeznania M. L. oraz M. S.. Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków jedynie w zakresie w jakim potwierdzili, że w 2009 r. prowadzili działalności gospodarcze (w formalnym rozumieniu tych słów, to jest że widnieli w rejestrze przedsiębiorców). W tym zakresie ich zeznania znajdują poparcie w protokołach badań ksiąg i ewidencji przedsiębiorstwa (...) w zakresie podatku dochodowego oraz podatku od towarów i usług za 2009 r. oraz w zeznaniach T. P.. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom M. L. oraz M. S. w zakresie w jakim twierdzili, że ich przedsiębiorstwa w rzeczywistości zajmowały się obrotem złomem i że faktury jakie wystawili G. W. miały pokrycie w dostarczonym mu towarze. W pierwszej kolejności wskazać należy, że w/w osoby nie dysponowały odpowiednią infrastrukturą umożliwiającą im obrót złomem na dużą skalę (warto przy tym zaznaczyć, że G. W. nie był przecież ich jedynym „odbiorcą” i rzekomo mieli dostarczać złom także innym podmiotom). W zasadzie nie zatrudniali oni żadnych pracowników (twierdzili natomiast, że oferowali prace dorywcze, ewentualnie podpisywali umowy zlecenie), nie posiadali też odpowiedniego sprzętu umożliwiającego ważenie, sortowanie czy też załadowywanie złomu. Z protokołu kontroli z badania ksiąg za 2009 r. w PHU (...) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych wynika ponadto, że M. S. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, miał problemy z płynnością finansową i od 2005 r. zalegał z zobowiązaniami podatkowymi. Wskazać również należy, że zeznania M. L., według którego miał on osobiście wykonywać dostawy złomu do punktu skupu złomu w W. (miało się to nawet zdarzać dwa razy dziennie) stoją w oczywistej sprzeczności z zeznaniami kierownika punktu, tj. T. P.. Zgodnie albowiem z twierdzeniami pracownika G. W., M. L. miał się pojawić w punkcie skupu złomu jedynie na początku współpracy, a później faktury od niego dostarczała inna osoba. Poza tym warto również zwrócić uwagę, że zarówno przedsiębiorstwo (...) jak i przedsiębiorstwo (...), miały swoje siedziby i prowadziły swoją rzekomą działalność w miejscach oddalonych od W. o ponad 200 km, co także rodzi wątpliwości z punktu widzenia opłacalności realizacji dostaw złomu na taką odległość (w tym kontekście twierdzenia o wykonaniu dwóch kursów na dzień przez M. L. brzmią jeszcze bardziej nieprawdopodobnie – w jednym dniu musiałby on bowiem pokonać samochodem ciężarowym ponad 800 km oraz dwukrotnie załadować i dwukrotnie rozładować towar). Z powyższych względów Sąd odmówił zeznaniom M. L. oraz M. S. wiarygodności we wskazanym zakresie.

Krótkie wyjaśnienia G. W. złożone w postępowaniu sądowym w znacznej mierze koncentrowały się na krytyce metodyki postępowania Urzędu Skarbowego, jak i kształtu systemu podatkowego obowiązującego w Polsce. Odnosząc się do stawianego zarzutu stwierdził jedynie, że u niego wszelka dokumentacja się zgadzała, a sam nie wiedział o tym, że pracownicy pomagali kierowcom wypełniać faktury. Sąd stanął jednak na stanowisku, że wyjaśnienia G. W. stanowią jedynie nieudaną próbę przekonania wymiaru sprawiedliwości o tym, że nic on nie wiedział na temat nierzetelnych faktur funkcjonujących w jego przedsiębiorstwie, co wyłączałyby jego umyślność i skutkowało

niemożnością przypisania mu winy. W ocenie Sądu G. W. jako fachowy podmiot, od 1993r. prowadzący działalność gospodarczą w zakresie hurtowego obrotu złomem zdawał sobie jednak sprawę z nieprawidłowości mających miejsce w jego przedsiębiorstwie. Oskarżony codziennie po kilka godzin przebywał w punkcie skupu złomu w W.. Doglądał wtedy bieżących spraw firmy i konsultował je z kierownikiem skupu – (...). Musiał się więc orientować w zwyczajach panujących w firmie, w tym między innymi o praktyce przywożenia przez kierowców faktur in blanco. Zdaniem Sądu wiedział także o okolicznościach, iż towar od różnych firm był wożony przez tych samych kierowców (ten sam kierowca przedkładał faktury wystawione przez różne podmioty). Dla Sądu oczywistym jest także fakt, iż oskarżony posiadał wiedzę na temat pozostałych praktyk firmowych, w tym wiedzę o braku odpowiedniej dokumentacji i ewidencji magazynowej oraz kasowej, co w połączeniu z gotówkową formą transakcji rodziło pole do nadużyć podatkowych. G. W. znał specyfikę branży w której działał i miał świadomość działania mechanizmów polegających na wprowadzaniu do obiegu tzw. „pustych” faktur dokumentujących rzekomy obrót złomem. Tym samym dopuszczając do funkcjonowania takich właśnie mechanizmów w obrębie swojego przedsiębiorstwa, przewidywał możliwość posługiwania się w nim „pustymi” fakturami i godził się na to.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i dokonując oceny dowodów jak w powyższy sposób Sąd uznał za udowodnione, że G. W. będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) w R. ul. (...), działając w krótkich odstępach czasem w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, podał nieprawdę, w deklaracjach dla podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2009 r. w zakresie wysokości podatku naliczonego oraz w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu PIT-36L za 2009 r. złożonym do Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. w dniu 07.04.2010 r. w zakresie wysokości kosztów uzyskania przychodu, w wyniku nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunków, na skutek posługiwania się do rozliczeń podatkowych nierzetelnymi fakturami na zakup złomu, wystawionymi przez:

- (...) M. K. (1), (...)-(...) B., ul. (...), NIP (...) - 78 sz. faktur na kwotę łączną netto 338.307,20 zł oraz podatek VAT 74.427,58 zł

- (...) M. S., (...)-(...) I., ul. (...), NIP (...) - 21 szt. faktur na kwotę łączna netto 381.183,90 zł oraz podatek VAT 83.860,45 zł

- (...) M. L., (...)-(...) I., ul (...) I 4/22, NIP (...) - 75 szt. faktur na kwotę łączną netto 681.899 zł i podatek VAT 150.017,77 zł oraz bezzasadnym zaliczeniem do kosztów działalności podatku od nieruchomości w kwocie 21.018,98 zł, w wyniku naruszenia przepisu: art. 24 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości (DZ.U. z 2002 r. nr 76, poz. 694 ze zm.) oraz art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054 ze zm.), art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm) przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych oraz podatek od towarów i usług na łączną kwotę 634.241 zł.

Nie wychodząc poza granice aktu oskarżenia, Sąd zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez wyeliminowanie z niego wskazania, że kwota uszczuplonego podatku dochodowego od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych w kwocie 634.241 zł stanowi dużą wartość. Zgodnie z albowiem z art. 53 § 15 kks: „duża wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia”. Sąd stanął jednocześnie na stanowisku, że moment popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego należy ustalić na dzień 07.04.2010 r. W tym albowiem dniu oskarżony złożył do Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. deklarację podatkową PIT 36L za 2009 r. i było to ostateczne zachowanie G. W. w obrębie przypisanego mu czynu ciągłego (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w P. dnia 26 marca 2013 r.w sprawie II AKA 226/12 :„Jedynie końcowe zachowanie tj. ostatecznie ze składających się na czyn ciągły wyznacza czas popełnienia czynu ciągłego). Tym samym „duża wartość” w rozumieniu art. 53 § 15 kks w przedmiotowej sprawie będzie rozumiana jako wartość przekraczająca pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w 2010

r. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2010 r. (M.P.2009.48.709 z dnia 2009.07.31) ustaliło jego wysokość na kwotę 1.317 zł. P. tej liczby stanowi więc kwota 658.500 zł. W konsekwencji stwierdzić należy, że kwota 634.241 zł, o którą G. W. uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych oraz podatek od towarów i usług zł nie stanowi „dużej wartości” w rozumieniu art. 53 § 15 kks.

Dokonując karnoprawnej oceny zachowania oskarżonego Sąd uznał, że działanie G. W. wyczerpało dyspozycję art. 56 § 1 kks w zw. art. 61 § 1 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. Z przedstawionych wcześniej względów Sąd stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie przepis art. 37 § 1 kpt 1 kks w ogóle nie znajdzie zastosowania, w wyniku czego wyeliminował go z podstawy prawnej skazania.

Zgodnie z art. 56 § 1 kks podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

Ogólnym przedmiotem ochrony przepisu art. 56 kks, stanowiącego element systemu prawa karnego skarbowego, jest interes finansowy państwa. Rodzajowym przedmiotem ochrony art. 56 k.k.s. są obowiązki podatkowe związane z konstrukcją samoobliczania podatku, a więc służące do ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania podatkowego (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2011 r., II KK 214/10, LEX nr 738376, dostęp:LEX/el 2016). Podanie nieprawdy polega natomiast na przedstawieniu organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi okoliczności niezgodnych z rzeczywistością, istotnych z punktu widzenia danego typu podatku w kontekście elementów mających znaczenie dla ustalenia istnienia tego zobowiązania podatkowego oraz wskazania jego wysokości (Kardas Piotr, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, wyd. II, opublikowano: WKP 2012, dostęp: LEX/el. 2016)

Stosownie do art. 61 § 1 kks kto nierzetelnie prowadzi księgę, podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych. W myśl art. 53 § 22 kks księga nierzetelna jest to księga prowadzona niezgodnie ze stanem rzeczywistym.

Zgodnie natomiast, z art. 62 § 2 kks kto fakturę lub rachunek, określone w § 1, wystawia w sposób nierzetelny albo takim dokumentem posługuje się, podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.

W konsekwencji stwierdzić należy, że G. W., deklarując wysokość podatku naliczonego od towarów i usług oraz wysokość kosztów uzyskania przychodu z uwzględnieniem faktur wystawionych mu przez przedsiębiorstwa, (...) M. K. (1), (...) M. S. oraz (...) M. L., które to faktury nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, ale jedynie je pozorowały, podał nieprawdę co do okoliczności istotnych z punktu widzenia obliczenia wysokości zobowiązania podatkowego od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych. Tym samym G. W. posłużył się nierzetelnymi fakturami i nierzetelnie prowadził księgi, czym równocześnie wypełnił znamiona przestępstw stypizowanych w art. 61 § 1 kks i art. 62 § 2 kks.

Podobnie jako podanie nieprawdy w myśl art. 56 § 1 kks należy zakwalifikować niezasadne zaliczenie do kosztów działalności podatku od nieruchomości, na której nie była prowadzona działalność gospodarcza. W doktrynie i orzecznictwie funkcjonuje albowiem pogląd, że znamię określające czynność wykonawczą „podaje nieprawdę”, może zostać wypełnione nie tylko przez zachowanie polegające na przedstawieniu faktów niezgodnych z rzeczywistością, ale także na niewłaściwym (niezasadnym) zakwalifikowaniu pewnych okoliczności, które rzeczywiście wystąpiły, z punktu widzenia ich znaczenia dla ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania podatkowego (por. uzasadnienie wyroku TK z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91, Lex nr 165330, dostęp: LEX/el. 2016 oraz Kardas Piotr, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, wyd. II, opublikowano: WKP 2012, dostęp: LEX/el. 2016).

Oskarżony jest więc winny popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem mając możliwość zachowania się zgodnie z prawem postąpił wbrew niemu. Wina ta wynika z faktu, że nie ustalono okoliczności ją wyłączających.

Wymierzając kary G. W. Sąd miał na względzie dyrektywy zawarte w art. 13 § 1 kks - w szczególności znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, który jest zagrożony karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności, albo obu tymi karami łącznie.

W ocenie Sądu orzeczona wobec G. W. kara w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych każda po 80 zł spełnią swe cele w zakresie zarówno prewencji indywidualnej, uświadamiając mu wagę naruszonych przez niego norm prawnych oraz godny potępienia sposób działania, jak i adekwatna będzie z punktu widzenia społecznego poczucia sprawiedliwości w aspekcie tzw. prewencji generalnej.

Jako okoliczność obciążającą G. W. Sąd uznał, znaczny rozmiar narażenia na uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług (ponad 600.000 zł) Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd poczytał dotychczasową niekaralność oskarżonego.

W przekonaniu Sądu faktyczne wykonanie orzeczonej wobec G. W. kary pozbawienia wolności nie jest konieczne dla osiągnięcia jej celów, albowiem można zasadnie przypuszczać, że nie powróci oni na drogę przestępstwa. Zdaniem Sądu można przyjmować, że świadomy grożącej mu kary nie popełni ponownie czynu sprzecznego z prawem. Sąd doszedł więc do przekonania, że wystarczające dla wychowania sprawcy i odstręczenia go od wchodzenia w konflikty z prawem w przyszłości będzie warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby.

W punkcie 3 wyroku na podstawie art. 2 § 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 72 § 2 kk w brzmieniu z daty popełnienia przestępstwa Sąd zobowiązał G. W. do zapłaty w okresie próby kwoty 634.241,00 zł uszczuplonego podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks Sąd zwolnił oskarżonego od części opłaty i kosztów sądowych uznając, iż jego sytuacja majątkowa i osobista uniemożliwia ich całkowite poniesienie bez znacznego uszczerbku finansowego dla siebie i najbliższych, tym bardziej, że wobec oskarżonego orzeczono dość wysoką grzywnę oraz nałożono obowiązek zapłaty niemałej kwoty uszczuplonego podatku.